

Иван Вазов
Подир бурята

Ний пак се раждаме изново,
о Рино моя; що се губим?
Преставанъето да се любим
за нази е мренъе готово?
Дано таз връзка, що свърза ни,
по-яка с времето да стане.
Защо ухо ни даде вяра
на таз мълва лъжлива, злобна,
що да ни спречка бе способна
и във раздор да ни докара?

От леността си ний страдахме,
ала сега се пак узнахме
и те намирам по-красива,
по-много вярна, обичлива.
Владей ме, но владей ме вечно
и нека в самота безпечно
ний да се любим непознати,
да бъдем тихи и благати.

Както малката рекичка
люшка бистра си водичка
и не се в поле разлива,
но се в храстето укрива,
така и ний блаженство наше
ще го затулим в тишината
и там то няма да се плаши
от завист, нито от злината.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8397>]